

de finde sig i, at de ikke faa Ret til at udøve Jagt, som dog er en Slags Lüksussport.

Endelig have vi optaget en Bestemmelse i Anledning af et Andragende, som er indkommet angaaende Jaglekøjerne paa Fano. Der har paa Fano med Held været anlagt Jaglekøjer, navnlig paa Østhyften; men man mangler tilstrækkelige Fredningsbestemmelser, og det siges, at hvis de ikke kunne blive indførte, vil Udbyttet, som ikke har været ganske ringe, let kunne vinde betydligt ind. Derfor har Udvalget tilladt sig at foreslaa en særskilt Paragraf med Hensyn til disse Jaglekøjer. Vi have foreslaaet, at det først skal godtgøres ved jagtmyndigt Støn, at Bladsen i det hele egner sig til Jaglekøjer, og at Indenrigsministeren saa kan bestemme, at der ikke maa skydes eller udøves Jagt paa Fugle inden for en vis Grænse af indtil $\frac{1}{2}$ Mil paa Søen og $\frac{1}{4}$ Mil paa Landjorden; men det skal ske efter Indstilling fra vedkommende Kommunalbestyrelse. Jeg tror, naar man tager disse Betingelser i Betragtning, altsaa at der først skal foreligge et jagtmyndigt Støn og derefter en Indstilling fra vedkommende Kommunalbestyrelse, saa har man sikret sig imod, at denne Ret kan misbruges. Jeg ved nok, at der er dem, der mene, at Jaglekøjerne kunne stabe Fiskeriet, men efter hvad jeg har hørt af erfarne Folk paa Stedet, skal der nepop paa de Steder, hvor disse Jaglekøjer ere anlagte, ikke kunne drives Fiskeri i betydelig Strækning fra Land, idet der er meget grundt Vand der, de saakaldte Vatter, og der er der faktisk intet Fiskeri, saaledes at Røjerne næppe kunne være til nogen Skade. Mulig kunde der være Tale om, at der skulde være Sølhunde der, og at man altsaa vilde blive forhindret i at skyde dem, men Sølhunde pleje, saa vidt jeg ved, ikke at gaa ind paa slige Steder, der vist meget ofte ligge omtrent tørre ved Ebbe. Jeg tror derfor ikke, der kan indvendes noget mod den foreslaaede Ændring, saaledes som vi have affattet den.

Det er de Ændringsforslag, som ere stillede til 1ste Kapitel, og jeg skal foreløbig indskrænke mig til disse Udtalelser, idet jeg skal bemærke, at der er en lille Trykfejl i Ændringsforlaget under Nr. 2, idet Ordet „ved“ skulde gaa ud. — De Forslag, som kun ere rene Redaktionsændringer, har jeg ikke fundet det nødvendigt at berøre udtrykkelig.

Th. Nielsen: Ved vort Samarbejde i Udvalget er det lykkedes at simplificere

Ændringsforslagene meget; ved at tage Hensyn til hinanden er der opnaaet Overenskomst paa de allerslektste Puncter; men deraf følger naturligt ogsaa, at der er enkelte Puncter, jeg for mit Vedkommende kunde ønske affattede anderledes. Det følger af sig selv, at naar man maa lempe sin Mening efter andre, kan man ikke faa alt, hvad man ønsker; men i det hele og store tror jeg, at Forslaget, saaledes som det vil blive ændret efter de Forslag, der ere stillede enten af hele Udvalget eller af Flertallet, vil være et ret betydeligt Fremskridt paa Sagtvæsenets Omraade. Sa, jeg kunde have ønsket, at Lovforlaget ikke alene havde heddet Forslag til „Jagtlov“, men tillige havde haft Titel „om Fredning af visse nyttige Dyr og Fugle“, saaledes som den bestaaende Jagtlov har det; men jeg skal erkende, at for Nemheds Skyld kan det være ret fornuftigt, at man har valgt den korte Titel.

Der er imidlertid enkelte Puncter, hvor det ikke er lykkedes at komme til Enighed. Det gælder saaledes § 11, hvortil der er stillet flere Ændringsforslag dels af Udvalget under Nr. 12 og 13 og dels af et Flertal under Nr. 14. § 11 angaar, som de Herrer ville vide, nærmest den Ret, som de jagtberettigede ville faa til at nedsthyde omstrefsende Hunde og Ratte. Den bestaaende Ret er den, at den jagtberettigede, som tillige er Bruger af Grundten, har en tvivlsom Ret til at nedsthyde disse Dyr. Efter Loven af 20de Maj 1840 §§ 30 og 31 havde han ubetinget Ret dertil. Denne Ret blev indskrænket noget ved Loven af 25de Marts 1851, saaledes at vedkommende kun fik Ret til at nedsthyde omstrefsende Hunde i indhegnede Dyrehaver. Efter Loven af 1871 er det som sagt tvivlsomt, om de jagtberettigede have denne Ret, og Lovforlaget har derfor i § 11 villet give de jagtberettigede en tvivlsom Ret dertil, naar de selv ere Brugere og tillige, selv om de ikke ere Brugere, Ret til at nedsthyde Hunde, naar Brugerne ikke have noget derimod. Det er temmelig indlysende, at denne Ret er meget vidtgaende. Det er indlysende, at naar en Bruger bortlejer sin Jagt til en anden, denne ogsaa, naar denne Paragraf overgaar uforandret i Loven, vil forlange Ret til at nedsthyde Hunde, en Ret, som Brugeren, naar han bortlejer Jagtretten, ikke vil have noget imod at give. Som de Herrer ville se, har det Flertal, for hvilket jeg her fører Ordet, ikke noget imod, at uborne Hunde, saadanne, som fortrædige Bildtet, skydes. De ville se, at vi ere gaaede med til et Par stærpende